

У БѢОГРАДУ 6. А П Р И Л А 1856.

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ и. Ненадовићъ.

Теч. V.

Овай листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 краиц. за трипутъ.

№ 28.

НАША ТРГОВИНА.

III.

Строга и непремѣнлива узаймность влада дакле између своју поява живота како поединогъ человека тако и цѣлогъ народа; она се распространява и стѣснява осимъ наше волѣ по законима, на којима почива, према е мы на нашу користь руководити можемо. Подобно као што человекъ жертвомъ маколике свое снаге, мудрости, повчане суме, окретности — неможе найпростии цвѣтакъ створити, него само може трудъ и вѣштину око, слезу, заливаня, плевльня, закланья одъ потре, жеге и мряза употребити, па чекати, да стручакъ изникне и порасте и цвѣтъ се развие; исто тако неће моћи ни поедини люди, ни макоя снажна и разумна држава, ни само цѣло човечество изображенѣ, трговину, мораль — у каквой земљи или кодъ поединогъ человека створити, него могу услови-ма тѣй поява олакшати дѣйствованѣ, па чекати, да се появи сами створе. Они могу узаймно дѣйствованѣ ранѣи саставны частица землѣ, влаги, топлоте и сѣмена олакшати, па успѣхъ изчекивати, кои неће послѣдовати, ако е каменъ сѣме притиснуо, црвь га нагрисао, и струкъ жега или мразъ опалили; они могу и изображенѣ олакшати осниванѣмъ школа, издаванѣмъ сходны кнѣига и новина, добримъ учительима — и успѣхъ очекивати, кои неможе послѣдовати, ако родители свою дѣцу никако или неуредно у школу шлю, ако дѣца у кући ништа добро нечую, ако е у народу пука сиротиня и т. д. Нека се милиони на изображенѣ народно троше, найбільи професори поставляю, учени люди са стране гомилама призову и исто тако гомилама младићи ради изображеня на страну пошлю, найбіль кнѣиге издаю и покланяю — сво не изображенѣ привидно, лабаво, шуплѣ быти и остати, ако народъ не развиевъ у свакомъ другомъ смотреню, и одъ свегъ оногъ трошка и труда быће само толико правогъ плода, уколико овай темеля у свестраной развиености народа нађе. Примѣра ради можемо просто рећи: Универзитетъ неприноси ондѣ плода, гдѣ жене и селяци незнаю читати и писати; трговине у оной земљи нема, гдѣ су дућани као одъ артие, гдѣ касацинъ на своимъ алынама крви, масти, лоя и парчета мяса одъ своју нымъ

одъ 10 година овамо закланы животиня као за вѣчный споменъ носи, гдѣ е бакалинъ замастивши се и искалявши се частицама свакогъ свогъ еспапа тако рећи регистаръ или излогъ свою артикула, кое на продаю има.

Ова узаймность влада далѣ несамо у границама државе, него постои и између своју држава народа. Человекъ живи у друштву основаномъ на свези фамилие, сродства, свойте, пріятельства, общине, државе и одношеня између држава — човечества. Свезе су ове яче или слабѣе, али остаю опетъ свезе. После смрти и мученя найяча е казнь за человека одлученѣ одъ овы свеза. Као што се неможе найсрѣнни у своіой фамилии, међу своимъ познаницама, у своіой общинѣ, и въ државѣ, и поедине државе везане су съ другима езибомъ, правама, вѣромъ, пріятельствомъ, еднакомъ судбомъ, интересима матеріалнимъ, кои буду основъ вишегъ каквогъ интереса. Основи овы свеза се испрекрштаваю, но свакій и понаособъ има у себи снаге и дѣйствуе. Зато могу и оне државе лако обстати и среѣне быти, у којима се више езика говори и различитимъ начиномъ Богу моли, ерѣ и други, ячи основи у само привидно неприродной свези држе; као што една народность, едне прави, една вѣра у разнимъ државама саме или поредъ други основа обстати могу, ерѣ, или болѣ, ако у себи за свое появляванѣ и обстанакъ доста снаге имаю. Свакій основъ народногъ живота има снаге у своемъ дѣйствованю, коя до неке границе у земљи и изванъ землѣ допира. Што су ячи ови основи кодъ когъ народа, тимъ яче се они у земљи изявлюю и тимъ далѣ и изванъ землѣ допиру. Изображенѣ народъ пустио е жиле свогъ душевногъ развитка до у найдалѣ землѣ, онъ влада духомъ своимъ надъ странимъ народима. Богатствомъ, вѣштиномъ, трудомъ, карактеромъ, исторіомъ отлична земля има подобногъ уплива у странимъ, тимъ появима манѣ одличнимъ, земляма; но у исто време подлежи она упливу овы земаля, ерѣ сиромаштво, неокретность, немарность овы земаля отежаваю развитакъ оне землѣ. Зато и теже по некомъ нагону сви народи, да се, уколико е могуће, еданъ другомъ приближе, и ако цѣломъ народу и nebude могуће исто учинити, то учини баръ она часть нѣгова, коя речену свезу између нѣга и страны народа као посредникъ одржава, а то су: учени, званичници, тр.

говци, разборити предузимачи, вѣштаци и уобште варошани. Они желе по цѣломъ свѣту еднако воспитаніе, еднаке альине, еднака ела и пиѣа, еднаке музике, игре и забаве, еднаке прави и обичае — — , т. е. они се изедначаваю съ цѣлимъ свѣтомъ у свему ономъ, у чему имъ е могуће изедначити се. Саображаванъ съ онимъ, што е обште за болъ наѣнено, задатакъ е свакогъ човека и свакогъ народа; кои се тому противи, тай се самъ оштеѣава.

Макаква цѣль да е човечіемъ животу поставлѣна, човекъ по свомъ нагону и врло разумно осѣѣа, да му се понайближе треба за свой животъ и здравлѣ постарати, еръ безъ тога неможе ни оне велике задатке према моралу, вѣри, отечеству, фамилии — испунити. Зато и економно дѣйствованъ поединогъ човека и народа заузима важно, да нерекнемо прво, мѣсто у людскомъ животу; оно му прибавля найлакшимъ дозвољнимъ начиномъ средства, коима онъ животъ и здравлѣ свое одржава. Народъ троши на ову цѣль много и много матеріалны добара, коя онъ помоћу природе и землѣ, помоћу капитала и тѣлесне и душевне снаге свое производи, као: за ело, пиѣе, одѣло, обиталиште, веселѣ, угодность, ученѣ, казниѣ, награђиванѣ, путованѣ, спаванѣ, болованѣ, — укратко за свакояке личне потребе, као и за средства, помоћу кой до овы добара долази. Нико неможе више уживати, но колико заслужи своимъ трудомъ, вѣштиномъ, земљомъ, капиталомъ, сродствомъ, пріятельствомъ, милосрдіемъ ближњи — . На тако ни цѣо народъ неможе више уживати, но колико заслужи, колико у земљи своіой произведе; шта више, онъ мора и треба више да произведе, но што ѣе потрошити, еръ много се произведе пре потрошка укваре и другимъ начиномъ у штеду отиду, а треба му нешто и подоста одъ потрошка и заштедита, да се тимъ у болъ станѣ доведе, и животъ себи уобште а нарочито за случай рѣавы времена осигура. Но исто тако знамо, да народъ неизбройну мложину потреба осѣѣа, кое неможе задовољити своимъ производима, него мора на ту тѣль одъ страны народа много и много добара узимати. Но као што горе рекосмо, да нико више уживати неможе, но што заслужи или управо заради, и као што одма у почетку видисмо, да свакій за найвећимъ добиткомъ тежи, а да найманѣ притомъ са свое стране жертвовати жели, то се лако поня, да народъ одъ другогъ народа неможе више потребны добара узети, но колико му са свое стране да; т. е. свакій народъ мора много добара произвести, коя за себе непотребуе, но коя су странима потребна, па за ова своя себи непотребна узме онъ одъ страногъ народа себи потребніа добра, а та су башъ страномъ народу манѣ потребна но она, што онъ одъ насъ прима. И тако се користи и една и друга земля. Народъ дакле неможе више еспапа увести, но што е за извозъ произвео, а извози оно, што у своіой земљи неможе потрошити. Мы извозимо наше свинѣ н. п., кое у земљи нашей не требамо,*) и то на ону страну, гдѣ се више требаю, а у-

возимо ону чоу, коя намъ е потребна и одонудъ, гдѣ се манѣ потребуе; па исто тако мы увозимо онолико чое, колико свиня извозимо, и опетъ више свиня неѣемо извести, но колико намъ чое потребно буде, еръ у првомъ случаю неда намъ нико забадава, у другомъ случаю неѣемо мы сами забадава да се трудимо. Тако дамо свинѣ за чоу и примимо чоу за свинѣ.**)

Што е дакле наше станѣ више развѣено, утолико е болъ по стране народе, и као што они свою срећу у нашој тражити мораю, тако налазимо и мы нашу срећу у нѣіовой. Ово е вѣчный законъ природе. Шта бы морали о савршености овогъ свѣта мислити. Кадъ небы два народа еданъ поредъ другогъ срећно живити могли, не го кадъ бы се напотивъ користъ и среѣа еднога само съ губиткомъ и несрећомъ другога слагале. Ову е истину лако поняти, али е люди тешко поняю, еръ неѣе да е поняю, обладани предразсудама, страстима или незнанѣмъ. Зато е неразумно говорити, да нашу трговину страна трговина зато убія, што е она развѣенія по наша.

Подъ обичнимъ околностима су интереси економни найчии; куповина и продаа, т. е. трговина, одржаваю свезу економну међу поединимъ особама, мѣстима, предѣлима и народима; узаймость трговна е потомъ у свакомъ овомъ смотреню найчаа, и по себи веѣъ и као сталанъ основъ друге сваке узаймости найважніа.

жи, исте набавити, и кадъ бы платили онолико, колико странацъ продавцу дае, небы се нѣдно свинѣче изъ землѣ извезло. Кадъ бы извозъ забранили или великимъ ѣумрукомъ отежчали, небы се свинѣ истина изъ землѣ извозиле и цѣна бы ѣма пала, али тимъ небы се производителю (селяку) по вољи учинило, и производъ свиня бы се умалио, а умалѣню производа и извоза слѣдуе умалѣнѣ трошяѣ и увоза и порушенѣ трговине тако, да бы доцнѣ свинѣ опетъ скуплѣ быле, а мы бы и сва она пре увожена добра изгубили; т. е. спочетка бы мало евтнѣю а доцнѣ опетъ скупу масть трошили, али небы трошили оне матеріе, коже, ципеле, каву и шеѣеръ — . кое смо еспапе одъ странаца за извожене свинѣ куповали. Нѣе чудо, што кодъ насъ мало людѣй има, кои ову стваръ у правой нѣной природы сватити умею, кадъ и ипаче годинама презрѣла правительства и државници, коима е судба велики народа повѣрена, противъ овы економны истина грѣше. Среѣа е за човечество, што ее баръ у столѣнма у свакој држави по еданъ човекъ роди, кои у овомъ смотреню државу на правый путь изведе, и срећу народну оснуе; примѣра таковогъ имамо садъ у оближяной држави.

**) Мы даемо управо свинѣ за новце, па за новце купимо чоу. Необично е, да овдѣ говорѣи о трговини мы никакко новце у уста неузимамо, а свакій зна, да трговацъ безъ новаца ни маѣи неможе, и уобште да свакій за много новаца тежи. — Ово питаѣъ тако е важно, да бы се понаособъ и много о нѣму говорити могло; но засадъ само оволико. Свакій одъ насъ зна, да нико новце неведе, непіе, необлачи, несѣди у нѣима, нити се воза на нѣима, него му требаю, да за нѣи узме ране, пиѣа, одѣла, обиталиште, подвозъ — . Радникъ небы тражію з дванадцице, кадъ бы му се све оно мѣсто тога дало, што ѣе онъ за 3 цв. купити; дакле и онъ неради за новце,

*) Реѣиѣе ко, како да намъ оне извожене свинѣ непотребую, кадъ мало нѣи има, кои се нетуже, да немаю масти, славнне и свинѣска меса. Ови треба управо да се туже, да немогу по ону цѣну, коя се за те плодове тра-

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

По гласу „Званичны Новина“ постављенъ е Писаръ ђумрука Алексиначкогъ Лазаръ Баряктаровић за ђумрукију Пандиралскогъ, а на овога место дошао е Практикантъ ђумрука Београдскогъ Коста Николић; далъ Канцелиста Попечителства Финансије Петаръ Пантелић за Писара ђумрука Београдскогъ, а на овога место Практикантъ исагога Попечителства Владимиръ Савић; къ томе досад. Канцел. реч. Попеч. Јованъ Игњатовић, за Експедитора, а на нѣгово место Практик. ђумрука Беогр. Миятъ Човић; Поштаръ Палежкй Андрія Вилотијевић за Амбарцију ђумрука Беогр.; а Настояникъ Правителств. добара у Крагуевцу Милованъ Вилимоновић за ђумрукију Забрешкогъ.

† Београдъ 5. Априла. Господине учредниче! У 27. броју вашегъ листа дописникъ некій извештаваоуи како е наше правителство две комисіе, едну за судейскй поступакъ у грађанскимъ парницама, а другу за казни-телный законикъ одредило, напомињ и имена у те две комисіе опредѣлены лица. Кадъ тай г. дописникъ онако наводи лица, коя су у поменуते две комисіе одређена, то съ основомъ предпоставлямо да онъ нѣ могао незнати да е у прву комисію т. е. за судейскй поступакъ, између остальхъ лица, коя е онъ споменуо одређенъ быо у свое време за дѣловидателя тадашній І. Столоначалникъ Попеч. Правосудія г. Панта Јовановић, кои е као што поуздано увѣрити можемо, као дѣловодитель у той комисіи и дѣйствовао, и при саветованьяма даванѣмъ мнѣнїя участвовао. И тако за любовь истины и правичности нисмо могли пропустити, већ за дужность сматрали смо, имаоуи поуздано знанѣ о ствари горепоменутой, дописомъ овимъ допунити, и оно, што е г. дописникъ хотимице или нехотимице прећутао, изявити. — Молимо васъ да-

него за рану, пиѣе, одѣло, обиталиште — ; нѣму новци и нетребаю, него они предмети, кое онъ троши. Исто тако су новци само посредници између продаты наши свия и куплѣне стране чое, и утолико намъ само требаю, да извршимо лакше ону измѣну свия за чоу. Новци дакле неосниваю благостанѣ ни поединогъ човека, тимъ маиѣ цѣлогъ народа, него они предмети, она добра, они еспаи, кои су намъ потребни и кое мы производимо и трошимо. — Зато е говоръ „кодъ насъ нема новаца“ и „наша е земля сиромашна, ерѣ нема новаца“, знакъ савршеногъ економногъ незнаня у овой ствари. Кадъ можемо доволно кафе и шеѣра имати, кои се предмети троше и нестаю, и кои се съ великимъ трошкомъ овамо доносе, ерѣ су крупни и кабасти, како небы было новаца, кои се готово никако нетроше и кои се лако и евтино на край света доносе. Новаца ѣе свакадъ доста быти, о томъ нетреба нико брвгу да води, но треба еспапа и рада (труда и вѣштине) имати, па ѣе народъ свега имати. — Гдѣ е новацъ еспаи н. п. кодъ банкй и на берзама, и гдѣ е говоръ о течанма разны монета, ту може привремено и погрѣшкомъ оскудица новаца и поедины монета быти; но то на економну среѣу народа нѣма уплива врло незнатногъ и исчезава; као н. п. кодъ насъ што е съ рубляма, кое мы у 10% скоро скуплѣ примамо на друге землѣ. —

кле да и овимъ врстама у вашемъ листу место не одречете. *)

Београдъ 5. Априла. Изъ едне пограничне вароши являю намъ, да се у Бугарској буна подигла, и да Бугари већ имаю свой логоръ. Узрокъ ове побуне нѣ познать.

Т У Р С К А.

Изъ Цариграда пишу „Триестеръ цайтунгу“, да вѣсти о успѣху и дѣйству Хат-Хумаюна не гласе башъ врло повольно. У внутрености и удалѣниимъ провинцијама примили су га Турцы са великимъ и явнымъ незадовольствомъ, кое се на некимъ мѣстима показало у злоставляю християнске рае, а да се многе наше вѣрно придржаваю стары свой обычая, сведочи то, што е Сали-паша (гувернеръ одъ Тулче, а други веле, некій бим-баша) едну зароблѣну гркиню преко свой людй дао убити. Она е у Варни съ najveћимъ торжежествомъ саранѣна. А и „Пресъ д' Оряињ“ напомињ убйство речене девойке, кое е najveће незадовольство и огорченѣ произвело. Порта е дала ту стваръ строжайше испитати; но досадъ нѣ юшть ништа изслѣђено, нити е кривацъ пронађенъ.

Съ друге пакъ стране врло е повольно, што высока Порта има тврду волю, да удѣйствуе свое реформе, и да ѣе она по свой првлицы свой задатакъ, ако послуша савѣте европски посланика, рѣшити, при свымъ запрекама и незгодама, кое юй на путу стое. Ове се незгоде появляю нарочито у провинцијама, гдѣ фанатизамъ почесто главу дигне и оживи, као што е то случай быо у Измиду.

По другомъ пакъ допису „Триестер-цайтунга“ врло се мало што чуе и дознае о удѣйствованю султанскогъ Хат-Хумаюна у ползу Християна; рекрутиранѣ (пописъ у войску) рае врло се безъ волѣ и натегомъ предузима. Европски населѣнницы чине врло слабо употребленѣ одъ права по комъ могу набавити непокретна добра, и Турцы, кои бы своя добра радо продали, и кои су се надали великомъ брою купаца и доброй цѣни, врло су се ако преварили. Преустрояванѣ судова юшть нѣ се започело, а то се могло лако и предвидити, кадъ се помысли на велике препоне тогъ посла.

— „Пей“ явля, да е Омер-паша опетъ дошао у милость, и да ѣе скорымъ временомъ ићи у Ерзерумъ као врховный повелитель анатолске войске, съ налогомъ, да азиатску войску, кое ѣе се брой довести на 70.000 момака, преустрои.“ — Говори се, да ѣе лордъ Стратфордъ де Редлиѣф одступити одъ своегъ места, будући е врло огорченъ, што га Палмерстонъ у парламенту нѣ бранио. — Султанъ е првомъ драгоману французскогъ посланства г. Шеѣеру, кои му е донео вѣсть о рођеню французскогъ царевича, поклоню едну бурмутицу у вредности одъ 7000 франака.

*) Ставляюи ово писмо држимо да бы сувишно было ставити и другй чланакъ оногъ г. дописника у бр. 27. кои е поятао сасвымъ неотичну погрешку у овомъ истоимъ листу поправити. У. Л. П. Н.

Изъ Цариграда являю, „Конституціонелу“ подь 19. Мартомъ, да е тамо телеграфскимъ путемъ дошла вѣсть, да се шилъ еданъ афутантъ цара Наполеона маршалу Пелисіе-у съ наставльняма збогъ одлазка Француске войске съ Крима. Читава флота пароброда очекуе се за превозъ войске. У Цариграду излазе саюзници изъ рускогъ посланства и изъ осталь руски зданія, коя су за време рата заузели были. Говори се, да ће у Цариграду остати само болестници и малый брой войника до коначногъ одлазка войске съ Крима.

Паризка „Преса“ доноси намъ главный садржай честопоменутогъ меморандума бывшегъ великогъ везира Решидъ-паше о реформама. У томъ меморандуму окривлюе Решид-паша садашнѣ турско миристерство, да е оно, непоказавши найпре земли довольно потребу преиначени свега досадангъ, позвала стране силе на конференцію, у којима се унутрашнѣ устройство и управа претресала; даль, да е кабинетъ обећане реформе учиніо немогућнима збогъ тога, што е мусломанскомъ жительство обећано или преко свој чиновника обећати дао то, да се ове реформе неће у дѣйство приводити. Овай меморандумъ заключуе съ тымъ, да се ове реформе, на кое се Турска наспрамъ Европе обвезала, мораю съ честношћу, снагомъ и добромъ вољомъ остварити, ако држава нежелити, да се за кратко време опетъ у найвеће незгоде уплете.

Изъ Марсеа телеграфираю подь 28. Марта слѣдуюће: Лађа „Меандеръ“ стигла е тамо изъ Цариграда съ вѣстима, кое допиру до 19. Марта. Вѣсть о миру дозналасе у Цариграду преко телеграфа 18. Марта у 11 сатій у вече и оглашена е са 101 тономъ.

По добывеной изъ Париза заповести изићиће Французи изъ рускогъ посланичкогъ двора, кои е за време рата у болницу преобраћенъ быо.

Сардински генерали Дела Чіеза и Дела Торе навезли су се на лађи „Говерноло“ и враћаю се у Туринъ.

Писма изъ Крима одь 13. Марта являю, да су у тамошней войсцы болести већ попустиле. — Истога дана (т. е. 13. Марта) држанъ е у Варни еданъ прегледъ войске.

Вѣсти изъ Тифлиса допиру до 23. Фебр. До тогъ времена бавіо се генераль Виліамъ іошть единако у той вароши.

Персіянцы заузели су острово Каракъ у персискомъ заливу. Ратный министеръ персискогъ шаха умрѣо е.

„Пресъ д' Оріанъ“ напоминѣ немиръ и сударъ, кои се у Измиду догодіо између Турака и Христіана и вели: да е турска влада твердо наумила, да у томъ предмету съ найвећомъ строгости поступи.

РУСИЯ.

Новине „Кавказъ“ доносе намъ слѣдуюће вѣсти о последньимъ догађаима рата у Мингрелии, кое вѣсти допиру до 11. Фебруара. Честити Мингрелци показали су, одкадъ е у Мингрелии надмоіе руско завладало, такову храбрость и отважность, кою нису имали прилику пре показати, докъ е Омер-паша съ войскомъ напредъ продирао. Крозь планине и ритове, и на непознатимъ странпутицама обилазили су они Турке, ставляли су имъ засѣде, и нападали су њи и у найближой околинѣ турски обкопа и утврѣненя. И на Чолоку рѣки (на граници гу-

ріелској) догађали су се мањи боеви; но овди су башбожуци были они, кои су нападали. Брой Турака у Мингрелии яко се смануе, а то одь части збогъ тога, што се многи навозе на море за у Боспоръ, а одь части и збогъ болести, и горенаведеный тифлискій листъ „Кавказъ“ вели на краю свога извѣстія: „Жители Мингрелие, којима е свака планинска стаза позната, наоружали су се да сатру неприятель свое. Турске чете, кое су хтеле землю покорити пропадаю и скапаваю садъ безславно, као дивльи зверови, по шумама и ритинама. Садъ се текъ у целой својой ништети и празнословной хвали и надувености показуе гордый прогласъ турскогъ войсковође, коя хвала ніе могла одолѣти поднебію и недостатцима, кое е турскій войсковођа требао напредъ знати, пре него што е ступіо ногомъ на непознату землю.

— Изъ Петербурга являю намъ подь 20. Марта слѣдуюће: Овде се свакъ живый миру радуе и ако се доцніе и осете болови велики принешены жертва, то ће и пакъ убећенъ о неизбѣжности исты жертва као и на слађаванъ првымъ плодовима мира, и найраздраженіе духове тишіе расположити. — На великомъ концерту кои е држанъ прекуче, присутствовала е и цела царска породица, и то е позоріе морало бити врло величественно и исполнско. „Рускій Инвалидъ“ томъ приликомъ напоминѣ чудноватый случай, да е гласъ мира стигао овде, башъ истогъ оногъ дана, у кои су пре 42 године Руси Паризъ на юришъ освоили, и „кадъ е царъ Александеръ I, на очи неприятельскогъ главногъ града говоріо рѣчи штеднѣ, мира и забравности.“ Ова напомена у званичномъ листу сведочи већма но све друго, да се заслуга цара Наполеона, што е честанъ миръ учиніо могућнимъ, подпуно ценити и признае. — И „Рускій Инвалидъ“ изявлюе свою радость, што после свој убойны извѣстія (билтена) коя е онъ за последнѣ три године обнародовао, садъ миръ объявити може, и хвали и слави неиспытане путове промисла божіегъ, кои крозь искушеня води народе къ слави и величини.

Недавно е обнародованъ еданъ списакъ адмирала и офицера, којима припадаю неке новчане суме за награду, што су у овомъ рату неприятелю неке лађе поотимали. Ова лица принадлеже исключительно приморской русской флоти, а отете лађе есу турски пароброди „Первас-Бахри и „Медари-Тичартъ“ и они незнатни остатци, кои су у страовитомъ дану битке синопске избегле одь обште пропасти и уништена. — На челу тій лица стое адмиралы Нахимовъ и Корниловъ, кои свакій по 20.000 срубаля добыяю, затимъ Новосилски, Панфиловъ и іошть многи други, кое е обрана Севастополя славомъ увенчала. Смрть е истина многе покосила, кои бы на речену награду право имати могли.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 27. Марта. Царъ е држао данасъ у тильрійской авліи смотру надъ 2-мъ дивизиомъ источне войске, стоећомъ подъ командомъ генерала Форей. Око 1/2 12 сатій ушли су полкови у тильрійску авлію, и тада е почела падати яка киша, коя ніе никако ни стала. Парада се састојала изъ 3-гъ ловачкогъ батальона и изъ 20. 39. 50. и 97. линейногъ полка пешака; сва ова войска воевала е на Криму, и найвећа часть овы войника имала е

на прима медало енглеске краљице. У 1. сатъ сѣо е царь Наполеонъ на коня и доашио е; онъ е носіо униформу дивизионогъ ђенерала и био е украшенъ великимъ лентама свој ордена. Пратили су га маршали Ваанъ и Мананъ, принцъ Наполеонъ и сѣйна свита ђенерала и виши офицера, међу којима е било и много страни. Почемъ е царь поредъ фронта проашио, стао е кодъ Павилона д' Орложъ и раздавао е у присутству застава заслужнымъ войничима почестне крстове и войничке медалъ. — Одъ 8 година овамо ово е прво Наполеоново торжество, кое е пало у рђаво време.

— „Пресъ д' Орианъ“ саобштава слѣдуюће изъ Еваторіе подъ 9. Мартомъ:

У Понеделаякъ 5. Марта дао е францускій ђенералъ д' Алонвиль разапети близу утврђеня Харни IV. еданъ шаторъ. Онъ е тамо отишао са сѣйнимъ ђенералъ-штабомъ, а око подне дођоше тамо два виша руска офицера, праћена само одъ четири драгона (лаки кованика) и четири татара, стоѣћи подъ командомъ едногъ офицера, скупа едаваестъ лица. ђенералъ д' Алонвиль и ђенерали Естергази и де-Фелъи одашили су рускимъ гостима на сусреть и позвали су ѣй, да уђу у шаторъ, гди ѣй е господъ д' Алонвиль са францускомъ учтивошћу и любезношћу дочекала. Ту су сви скупа доручковали и бавили се до 2 сата по подне. За то време догодило се наполю изванъ шатора слѣдуюће позорѣ:

Многобройна француска пратня објружила е руске войнике и трудила се, изявити имъ свое пріятельство и наклоность, тако да Руси нису знали, како ће Французима за то свою признателность да изяве, кадъ наеданпутъ еданъ рускій драгонъ увати едногъ францускогъ драгона пріятельскій за руку, и толкуюћи знацыма, да у име целе свое дружине говори, изговори француской пратњи слѣдуюће рѣчи:

„Одсадъ неће быти више рата између Француске и Русіе. Мы ћемо одсадъ быти браћа. Нека овај миръ буде тако сталанъ и трајућій, као што е наше према вама пріятельство, кое вамъ я предъ лицемъ светогъ отца природе свечано изявлюемъ.“

После доручка изпратіо е донекле ђенералъ д' Алонвиль свое госте, кои су се при растанку са своимъ угостителѣмъ срдочно и пріятельски руковали.

У Паризу 28. Марта. — За будућегъ францускогъ посланика при рускомъ двору напомињу садъ често г. Друенъ де л' Хіа, кои е, као што е познато, са свога места као министеръ иностраня Дѣла морао одступити збогъ тога, што се према Русіи врло благъ и у духу помирителномъ показивао.

— ђенералъ Вентура Баркезтеки, ађутантъ краљице испанске, дошао е у Паризъ. Онъ е донео францускомъ царевићу орденъ златнога руна, кои му е краљица подарила.

— Царь е отишао юче, праћенъ ратнимъ министромъ и ђенераломъ Рогетомъ у главну артилѣрійску радіоницу и сместиште, гди е више одъ едногъ сата пробавіо у прегледаню и испытиваню послова, кои се тамо раде. Кадъ е царь пошао обдаріо е све раднике.

— Изъ С. Луя на рѣки Сенегалу (у средньої Африки, гди Французи имаю неке населбине) являю, да е фран-

цуска експедиція подъ гувернеромъ Федербомъ 60 миля далеко одъ С. Луя на суво се извезла. Она е продрла за едно 20 сатій мѣста у землю, и вратила се после марта одъ 100 сатій опеть натрагъ, водећи са собомъ 2000 комадјй волова и т. д. Плодовитость овы планинама, рѣкама и езерама изпресецаны равница испунила е ову француску войску найвећимъ удивленѣмъ.

— Изъ Париза пишу 28. Марта едномъ райнскомъ листу: „Као што смо данасъ изъ поузданогъ извора извѣштени, обзнаіо е ђенералъ Рандонъ (алпирскій гувернеръ) свое ђенералштабу званично, да ће царь Наполеонъ доћи скоро у Алпиръ.“

У Паризу 28. Марта. За сѣйный ручакъ, кои ће давати варошъ Паризъ пуномоћницима, опредѣлено е за госте 100 седишта; а на театрално представлѣнѣ, кое ће за ручкомъ слѣдовати, быће позвано 2—3000 лица.

Францускій ратный министеръ добыо е одъ маршала Пелисіе-а слѣдуюћу депешу:

У главномъ стану Севастополю 13. Марта 1856. год. Господине маршале! Источна е войска примила радостну вѣсть о царичиномъ порођеню съ найвећимъ одушевленѣмъ и рођенъ царскога принца поздравлѣно е съ безбройнымъ узклицыма. Мы и наши вѣрни саюзници прославили смо тай догађай найвећомъ хукомъ и букомъ Па и сами Руси пристали су узъ наша изявленя радости; еръ кадъ су они 11. Марта у вече видели у сва три наша стана запалѣне ватре, запалили су и они на своимъ своимъ линіјама ватре, да се тако нашемъ веселю одзову. Сутраданъ држано е као наставакъ овогъ веселя на Черной Рѣчки сѣино и величественно утркиванъ на коньима. Изгледъ овогъ волшебногъ позорія быо е неописано и несравнено лепъ. Енглези, Фаанцузи и Сардинцы саобштавали су узаймице еданъ другомъ поздраве и честитаня о томъ срећномъ и радостномъ догађаю, кои е прошлога дана топовима нашимъ са Севастополя оглашенъ быо. Я одъ мое стране, господине маршале, свезуюћій овај великій догађай съ онимъ, кои сте ми вы вашомъ телеграфскомъ депешомъ одъ 2. Марта саобштили, осећамъ се срећнымъ, што могу потврдити, да ничія досадъ звезда и срећа ніе яснѣ блистала, него царева. Овај надъ колевкомъ едногъ детета заключеный миръ быће за све срећно знаменъ и предсказыванъ. Я васъ молимъ господине маршале, да цару и царицы саобштите страхопочитателна честитаня моя а и целе войске, и да кажете цару и царицы, да смо сви мы ийтопліе молитве вышнѣмъ творцу управили за благо овогъ принца, когъ намъ е небо подарило и кои е судбину Француске утврдіо. Примите господине маршале, изразъ мои оданы и искрены чувствованя.“

ЕНГЛЕСКА.

„Лондонъ Газетъ“ садржи слѣдуюћу обяву:

„Канцеларія иностраня Дѣла, 1. Априла. Настоящимъ обзнаіо се, да е до ратификаціе уговора мира између Енглеске и нѣны саюзника съ едне, а Русіе съ друге стране заключено примиріе како на суву тако и на мору, и да е у слѣдству тога издата заповѣсть, да се блокада (морска обсада) руски пристаништа безъ одлаганя дигне.“

У Лондону 29. Марта. „Морнин-постъ“ опровергава гласъ, као да е адмиралъ Лионъ опредѣленъ за енглескогъ посланика у Цариграду на место лорда Стратфорда де Редклифа; овај ће остати и у будуће посланикъ, а онај ће задржати команду флоте енглеске у средиземномъ мору.

У Лондону 27. Марта. — Великій прегледъ флоте енглеске у Портсмуту одложенъ е, као што се чуе, до 12 Априла тек. год.

— Прайскай посланикъ при енглескомъ двору одпутовао е са својомъ госпојомъ у Торкеј у Девонширу (едной енглеской области), гди ће се 14 дана бавити.

— Изъ Ирске долазе непрестане тужбе, да изселыванъ у Америку опетъ яко ма преотима, при свемъ томъ, што партај Кновнотингска у Америци Католике свакојо гони.

— Лађе „Тартаръ“ и „Диператъ,“ кое су изаслане были, да потраже изгубљену лађу „Пацификъ“ вратиле се натрагъ, ненашавши ни трага ни гласа о изгубљеномъ пароброду.

Г Р Ч К А.

У Атини 23. Марта. Францускай посланикъ предао е нѣг. вел. краљу едно писмо, коимъ се явля рођенъ французскогъ царевића. Грчки посланикъ у Лондону г. Трикупи, добыо е налогъ да отиде у Паризъ ради честитаня. — Овде се говори, да ће краљ отићи на лето у какво немачко купатило.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

Изъ Петербурга пишу подь 19. Мартомъ „Шлезинше цайтунгу“ слѣдује:

„Бдашь изванредный листъ „Журналъ де С. Петербургъ“ огласио е престолной вароши заключеный юче у Паризу миръ. Што се ове важне вѣсти тиче, то е она овде одъ свою дубль увиђаюћи лица съ найвећомъ радости и узхищенъ примљна, съ радости велимъ, коя е манъ загорчена жертвама мира, него жертвама овогъ страшнога рата, но за ове жертве налазимо мы обильну накнаду у искусствама, коя смо у овомъ рату добили, у науки, кою намъ е дао, у благотворномъ самопознаваню, кое е одтудъ произошло, и у озбыльномъ теженю свою насъ, да путемъ мира све оно поправимо, што смо у дугоме миру пре овога рата пропустили.

Што се матеріалны жертвѣй овога мира тиче, то е, премда намъ слогъ уговора јошть у поединостима и целомъ свомъ пространству познать нѣ, ипакъ сва прилика, да ове не прелазе ону границу, коя е у аустрийскимъ предлозима постављна. Русія се одриче да не кажемо за вечита, него за врло дуга времена яке ратне флоте на црномому мору; она се може бити одриче и тогъ права да аландске острове наново утврди. А дал да рачунамо и упливъ на Турску и на подунавска княжества такође къ матеріалнымъ жертвама? Мы велимо, да нетреба; еръ овај бы упливъ само онда могао имати праве важности, кадъ бы Русія имала освятелне планове, и кадъ бы она ове планове силомъ оружія извршити рѣшила се. Но веће су идеалне жертве. Русія е показала, да е у рату противъ обаде западне морске силе слабѣя, да е Русія овај ратъ съ великимъ жертвама водила, и да бы јошть

веће жертве принети морала, да га е и далъ продужила; Турска ће одсадъ према Русіи много безбѣднѣя бити; а православни християни на истоку неће можда више съ толикимъ поузданъмъ гледати на правовѣрногъ цара.

Но нема нигди губитка безъ какове користи. Ано е Русія и побѣђена, то е она ипакъ свою одпорну снагу сѣбно посведочила. Нѣни су се неприятельи само на незнатнымъ комадима руске области утврдити и одржати могли; на свымъ готово точкама нѣ имъ испало за рукомъ, ни да се при свой пространости морски обала на суво извезу, освоенъ южне стране Севастополя стало ий е грдны жертвѣй у новцу и людима, у унутрашность землѣ нису никадъ ни продрли, и найпосле, овај ий е ратъ яко умиріо, више него и само Русію, еръ иначе небы западне силе, особито при противлѣню а одвратности Енглеске, на овај и овакавъ миръ ни пристале; а и по самоме разуму морао имъ се овај ратъ пре досадити него Русіи, почемъ Русія не дае освоителю каквомъ никакавъ изгледъ на плѣнь, кои бы га намаміо или кои бы му ратне жертве накнадити могао. Русія истина губи свою црноморску флоту, али она може садъ и другу половину морскогъ бюджета обратити на подизанъ балтиске (источно-морске) флоте. Русія губи свой упливъ на Турску, али Султанъ ће може бити наскоро тражити заштиту и помоћ одъ толерантногъ цара рускогъ, кадъ му (Султану) додія и опасно постане пріятельство и претерана ревность западны силе. Русія се може бити обећала, да аландска острова више неутврђуе, али напротивъ тога подижу се на западной обали Финландіе нови градови, кои Шведской и съ мора и са сува грозе, и као што се свагда некимъ затезанъмъ приступало къ утврђею аландски острова, исто е тако Бомарсундъ и Кинбурнъ показао, да овакве сасвимъ одвоене точке немогу одолѣти сили стране снажне флоте; напротивъ сувоземни, макаръ на брзу руку и за време утврђени градови, кои су снабдѣвени съ довольнымъ одбранителнымъ средствама, ставляю нападнымъ войскама неодолиме препоне на путь.

Русія е ратомъ а не миромъ, изгубила свое тврдинѣ на черкезкой обали; она ће ий смети наново сазидати, и судьбина планински народа, коима нѣ дата никаква гарантія, сасвимъ е у рукама рускимъ. Русія е неку свою привидну важность изгубила, кою су јој придавали неки несмыслени пріятельи; али она одъ свој истиниты, стары и природны аліанція (савеза) нѣ ништа изгубила, и шта више има изгледъ на нове савезе, кои ће нѣне интересе силно подпомоћи. Русія е за време овогъ рата свой положай у Азіи несравнено више поболшала и унапредила, она е тамо грдне предѣле своје царству приспоила, простране землѣ на утоку рѣке Амура (на хинеской границы) предѣле, коихъ притяжанъ сѣверо-источну Азію съ обадема частима света у саюзъ доводи; рускай е упливъ у Перзіи надмоћанъ и Русія е Гангесу (источной Индіи) ближа, него икадъ. Русія ће може бити морати пристати на неко „презначенъ и разправу“ граница свој у Бесараби, и то е она точка, коя ће народну чувствителность и поносъ можда найвећма врећати; но мы мыслимо, да та жертва неће бити велика: према интересима и будућности царства то е само една незнатна маленкость.

Францускій листъ "Сѣкль" претреса данасъ важно пытань, какво ће положенъ Шведска, овай тако близкій и стеснѣный сусѣдъ Русіе после овогъ мира заузети. „После прѣдѣла и често очаятелны боєва, остављена одъ Француске, Енглеске и Нѣмачке, усамљена у својој слабости и лишена свој најлепши провинція, подчинила се наипосле Шведска морално рускомъ ярму, сносила є трельяво нападаня и грозеће приближаванъ Русіе, да бы само обстатѣ и политично живити могла. Наипосле изтргла се она изъ силны наруч'я свога користолюбивогъ заштѣтителѣ и покровителѣ и баѣила се уговоромъ одъ Декембра мес. 1855. подъ заклонъ и обрану Француске и Енглеске. Шведска се онда зацело нїе надала тако брзомъ заключеню мира, и садъ се пораѣа пытань, каквыи ће одсадъ Шведска положай заузети, положай, кои ће на свакой начинъ быти врло тугальивъ и незгоданъ. Ёрь извѣстно є, да ће садъ Русіа свой губитакъ и ограниченъ у црномъ мору гледати да изравна са удвоєнымъ развиткомъ и увећаньмъ силе на сѣверу т. є. на источномъ мору. Шведъ Лаленштетъ, кои є положенъ и ставъ Скандинавіе (сѣверны држава Шведске и Норвегіе) у своемъ изредномъ дѣлу: „Скандинавіа нїна страованя и лїне надежде“ довольно обясню, наводи у истомъ дѣлу, да є великій князь Константинъ приликомъ єдне посѣте у Кронштату рекао полковнику Пихелнтайну, бывшемъ команданту артилѣрійскомъ у Севастополю, слѣдуюће рѣчи: „Што смо у црномъ мору изгубили, то морамо у источномъ опетъ наново задобити; наше флоте моиће се овде концентрирати, (сасредоточити) и усавршенствовати свымъ новымъ изобрѣтенїяма у морскоме рату.“ Ако великій князь Константинъ башъ и нїе изустїо ове рѣчи, то су оне ипакъ првыи и истинитый изразъ намѣра Русіе.

Русіа предвиѣаюћи, да ће Европа кадъ тадъ одвећъ великомъ растеню и развіаню нїне силе у источномъ мору запреке полагати, предузела є предварителне мѣре, и починъ садъ и у Архангелу силну флоту подїати, тако, да ће наскоро Шведска сь две стране прѣкрилїна и стеснїна быти. Француска и Енглеска узеле су до душе Шведску подъ свою заштїту, али Француска є далеко, и по томе остає, да сама Енглеска Шведску закланя, и мы збогъ тога можемо сасвимъ спокойни быти, ерь као што енглески листови являю, Енглеска неће ону силну флоту, надъ коїомъ ће се 5. Априла држати великій прегледъ, обезоружавати. Али далће тако велике морске силе, као што су Енглеска и Русіа, изъ сасвимъ супротны интереса єдна другу контролирати и єднако на ратной опрези быти, а да се не зарате? На свакой начинъ было бы сигурнїе, да се оснажена Шведска као сталанъ зидъ и преграда између обе ове силне државе подїгне; ерь ће пре или после букнути између Енглеске и Русіе рать на животь и смртъ. Да бы пакъ Шведска за тай случай доста снажна была, мора се она твердо присѣдинити Данской, и мора се ослонити на снажну и независиму Польску. И то є доста єдно одъ главны пытаня ради одржаня мира и ради европске равнотеже.

У Бечу 30. Марта — 27. Марта држана є у Паризу 21. сѣдница конференція. Одтудъ, што є сутраданъ давана у тилѣріяма сїйна вечерня забава, заключує се, да су посллови конференція већъ окончани и да ће та вечерня забава быти по свой прилицы торжественю праштанъ

пуномоћника. Глава се, да ће ратификація уговора мира пре свршити се, него што се мислило и да ће изменяванъ ратификаціе већъ за неколико дана слѣдовати.

У Бечу 29. Марта. По єднои телграфскои депешї изъ Лондона одъ 27. Марта потврђує „Морнингъ Постъ“ да ће Русіа и Турска у црномъ мору само по 10 ратны лаѣа смети држати. Но Турска имаће право, да око Цариграда, у мраморскомъ и средиземномъ мору обдржава велику флоту. — Русіа є пристала на то, да прими енглеске конзуле у своя црноморска пристаништа. — Лордъ Кларендонъ стиѣиће за десетъ дана у Лондонъ.

— „Таймс“-овъ дописатель изъ Париза вели: Я самъ недавно напоменуо, да се овде у Паризу говори и о барону Брунову као о кандидату за место посланичко у Паризу. Но у вышимъ круговима, кои о той ствари на свакой начинъ више знати могу, овомъ се гласу не вѣрує. А и самъ баронъ Бруновъ, кадъ бы му на вољи стаяло, волео бы вратити се у Лондонъ на свое старо место; но онъ и овде то єсть у двору французскомъ нїе тако радо примљивъ. Царъ Наполеонъ изьявлює особиту наклоность према грофу Орлову. Лице, кое за садъ найвише изгледа има, да буде посланикъ руской при французскомъ двору, єсть грофъ Крептовичъ, садашнїи руской посланикъ у Бриселу. Грофъ є Крептовичъ зетъ Неселродинъ, и притомъ Полякъ. — Садъ се и о маршалу Ваюну говори, да ће быти французской посланикъ у Петербургу, но то є може быти тако исто неизвестно, као и о досадашнїимъ наведенымъ лицама; ерь маршалъ вели, да ништа о томе незна. — А за будућегъ ратногъ министра назначаваю неки маршала Канробера а неки маршала Боскеа.

У Бечу 31. Марта. Да ли ће конференція и после свршене ратификаціе уговора мира сѣднице своеє и далъ продужити или не? Овымъ пытаньмъ забавля се садъ иностраня преса, и у томе наилзимо на найразличїтїя мнѣнїя. „Ендепандансъ белжъ“ вели, да ће се савѣтованя по свой прилицы и далъ продужити, ако и не подъ именовъ конгреса, већъ подъ именовъ комисїональны савѣтованя, у коима ће пуномоћницы другогъ реда дѣйствовати.

Мы смо већъ выше пута казали, како су неоснована саобштеня неки енглески листови, по коима є и италско пытанъ претресано на конференціяма. То наше мнѣнїе потврђує и паризской дописатель „Ле вора“, наведећи, да су се енглеской и сардинской пуномоћницы истина изъ ѣтны жила трудили, да и италско пытанъ до речи дође и да се претресе, па да є и само польско пытанъ наговешћено; но остали пуномоћницы были су томе сасвимъ противни. То исто потврђує данасъ и єданъ паризской дописатель „Келвинше цїйтунга.“

— „Ле норъ“ є 28. Марта првыи путь у Паризу явїо се. Сви листови доносе намъ манифестъ цара рускогъ о миру. „Патри“ пропраѣа тай знаменитый документъ са своимъ некимъ посматраняма. Онъ вели: „Мы не бы имали право, кадъ бы се у смотреню рускогъ манифеста упустили у спорно претресанъ. Тай манифестъ нїе правлїнъ за Европу него за Русію. Француской народъ има много чувства за народна осећаня, па зато онъ то поня и предпоставля и кодъ други народа. Мы знамо зашто є рать започеть, како є воћень и како є окончанъ; мы имамо подпуногъ основа, да будемо задовольни сь миромъ, кои є садъ заключенъ. А то є за насъ и за Европу доста.“

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 44 кр. за банке.

Цванцигери: 103%.

О Г Л А С И

(3—3) Судъ Окруж. Гургусовачкогъ обзнанюе свакоме кога се тиче, да е на основу 199. §. грађанскогъ поступка судейскогъ стециште надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманьмъ почивъ. Миліе Аранђеловића и нъвогъ сына г. Лазара Аранђеловића быв. Проток. интаб. отворено; и зато се свакій, кои бы што одъ почивши ма коимъ правомъ тражити имао, овымъ позыва, да се до 9. дана мѣсеца Априла 1856 године, са своимъ потраживаньмъ и доказима, кое о томе има, Суду овомъ пріяви; еръ у противномъ случаю Судъ ће массу ову по пріявлънымъ и оправданнымъ тражибинама расположити, и свакога, кои бы што у исту массу положити имао, безъ призрѣнія на нъгово неприявлъно право, по коме бы онъ што одъ умрши примати имао, на исплату принудити.

Изъ засѣданія Суда Окр. Гургусовачкогъ.

№ 1082. 13. Марта 1856. у Гургусовцу.

(1—3) Сходно послѣдовавшемъ рѣшенію Высокославногъ Попечительства Внутренни Дѣла одъ 23. пр. мес. II. № 1230. има се сва она рана по 15 ока, коя е у 1854. години сакуплѣна, а садъ одъ стране Народа овогъ Окр. добровольно на фондъ Удовица и сирочади Свештеника и Учителя свои, уступлѣна, средствомъ явне лицитаціе на надлежнимъ местима држати се имаюће, продати. Па будући се одъ ове сакуплѣне ране у овоме Шабачкомъ Окр. свега и то:

I. У срезу Посаво-Тамнавскомъ, пшенице 36.070. а ечма 18.035. ока;

II. У срезу Подцерскомъ пшенице 16.530. а ечма 8.265 ока и

III. У срезу Мачванскомъ пшенице 57.810. ечма 32.275 а кукуруза 10.110 ока налази; и будући сва рана ова при надлежнимъ обштинама у амбареве смештена, све у чистомъ и добромъ станю постои; то е Началничество ово-окружно одредило да се рана и то:

а. У срезу Посаво-Тамнавск. наодећа се, на два места и то една половина означеногъ количества ране као изъ Тамнаве сакуплѣна, у селу Коцелъви, 10. а друга половина ране као изъ Посавине прикуплѣна, кодъ црвене меане 21 Априла т. г. лицитандо прода.

б. У срезу Подцерскомъ да се цело означено количество тогъ ране, у селу Варни 28. мѣс. Априла т. г. лицитандо прода; и

в. У срезу Мачванскомъ да се на два места и то една половина у селу Богатићу 2. а друга половина означеногъ количества тогъ срезаране, у селу Привору 2. Мая т. г. лицитандо прода, све у присуствію надлежногъ срескогъ Началника.

Како о продаи именоване у Окр. Шабачкомъ наодеће се ране; тако и о данима задржати се имаюће лицитаціе одређенимъ, Началничество ово настоећимъ свакоме а нарочито трговцима съ раномъ спекулираюћимъ ради знаня обявлюе съ тимъ обявленьмъ, да ће проба ране изъ сваке обштине на одређено место лицитаціе, ради нужногъ лицитантима увиђена, донешена быти; и да ће свакій овай лицитантъ, кои бы кое количество ране као найвећу цену при лицитаціи давши, купію, таково одма преко уредногъ кантара примити; потомъ готовимъ новцемъ исплатити; па затимъ изъ обштински амбарева дѣли и изнети имати.

Изъ канцеларіе Началничества Окружія Шабачкогъ.

№ 1762. 31. Марта 1866. у Шабцу.

ПАВЛЕ РАДОСАВЛѢВИЊЪ,

МУШКІЙ КРОЯЧЪ ИЗЪ БЕЧА,

добыю е управо сада знаменито количество

свакога рода

ВРЛО ЛЪПЫ и ФИНИ МУШКИ ХАЛЬИНА,

па се препоруче овдашньої почитаной публици, обећаваюћи са 20 на сто ефтинію цѣну него што се обично овдѣ хальине добываю.

Тако исто има и дечин одъ наймални до найвећи хальина.

Обытава у кући г. Милоша Кара-Стояновића, преко пута г. браће Петровіевића. (1—3)

ДЕВОЙЧИЦА

како треба да се изобрази

ПРЕВОДЪ СЪ НЕМАЧКОГЪ.

Ова ће се књига печатати; быће 15. табака велика и коштуе 30 кр. ср. или 6 гроша чар. Пренумерація трае

до конца Априла месеца ове године. Имена предуписника нека се пошлю или у Дубровникъ на издателя съ не-франкиранимъ писмомъ, или на Г. Валожића књигопродавца у Београдъ.

У Дубровнику 28. Фебр. 1856.

Георгіе Николавићъ
(2—3) Протопресвитеръ.

Књижара В. Валожића има на продаю: Грбови србски земаля и династія, 4. тр. Machats französische Grammatik 24. гр. Damen-Conversations-Lexicon у црв. кожу везанъ и са затомъ изшар 6 части лѣпо повезаный 96. гр. Ollendorf franzosispbe Gramatik са ключомъ 31 гр. Протоколи одъ fine artie лѣпо шпартаный. (1—3)

Књижара В. Валожића у Београду има на продаю: Срб. Лѣтопись за год. 1855. I и II часть 16 гр. Црвена хальина изъ Чайковскогъ преводъ, 4 гр. Le comte de Montechristo 24 свеска са 500 фигура 150. гр. Србскій кучка

(2—3) Књижара В. Валожића има на продаю: Reformen in der Türkei 20 гроша Kants, Kritik der reinen Vernunft 72 гр. Bok, das Buch vom kranken Menschen 24 гр. Unger, System des österr. allgem. Privatrechts I. 63 гр. Zachariae, die deutschen Verfassungsgesetze der Gegenwart I. 28 гроша.

(2—3) Еданъ плацъ сниже баште г. Митриполита, кои е са 200 комада разногъ и найодабранигъ воћа засађенъ, на коме една кућа одъ слабогъ матеріяла и една чесма съ врло якомъ водомъ постои; кой е Октобра месеца г. Платонъ Симоновићъ быв. Инспекторъ школа купію; но збогъ политичны обстоятелства ніе куповину ову удѣйствовати могао, продае се наново изъ слободне руке; кои бы желію истый купити нека се до 20. Априла погодбе ради изнолу обратити Милошу Стояновићу Сапувци.

У великомъ зданію кн. Михаила, кодъ „Елена“, на найвишемъ спрату, управо надъ еленомъ, има за издаванъ подъ кирію о ђурђеву-дну, три собе са куйномъ и шпайзомъ. Ко има волю узети, нека се погодбе ради пріяви

Антонию Радивовићу
надзирателю добара.